

City of stars, are you shining just for me?

Brenda Tempelaar

Verbaasd keek bekend Hollywood toe hoe La La Land in 2017 prijs na prijs in de wacht sleepte. Veel kijkers vielen voor Mia, een barista die wil doorbreken als actrice in L.A. Op een elitair feestje in Hollywood hoopt ze ontdekt te worden maar in plaats daarvan wordt haar auto weggesleept en moet ze naar huis lopen. Tijdens de zoveelste auditie speelt ze een emotionele scène, maar tijdens haar optreden loopt de regisseur weg voor een belangrijk telefoontje.

Rond dezelfde tijd ontmoet Mia Sebastian. Hij is geobsedeerd door jazzmuziek, speelt piano en droomt van een eigen jazz-café. Maar in werkelijkheid speelt hij kerstliedjes in een restaurant. Hij is bevriend met Keith, die hem uitnodigt om bij zijn jazzpopband te komen spelen. De band betaalt goed en Sebastian krijgt een platencontract bij een groot label. Daarvoor moet hij wel op een elektronisch keyboard spelen en de backing-vocals van Keith verzorgen. Als Sebastian op tournee gaat verwijt Mia hem dat hij voor het geld heeft gekozen. De twee krijgen ruzie over hun idealen, net als Mia haar belangrijke one woman show moet opvoeren. Sebastian komt niet opdagen en als het stuk door critici wordt verworpen kan Mia zelfs het theater niet meer terugbetalen. Ten einde raad pakt ze haar biezen en keert terug naar haar familie in Nevada.

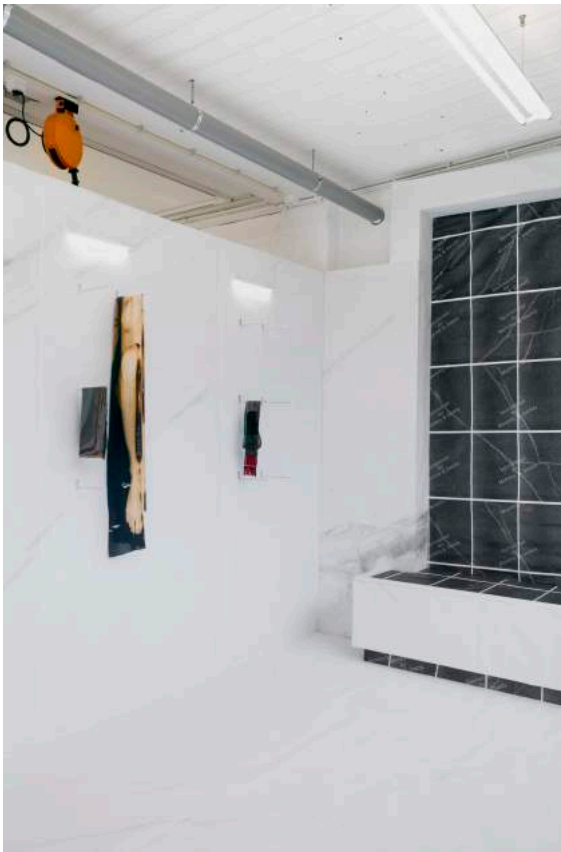
Veel critici die het waagden om iets over de musical te zeggen vonden dat de stuntelige danspassen van Emma Stone en Ryan Gosling hen menselijk maakten. Maar er werd ook geschreven

dat de musical een schande is voor de jazzmuziek, met botte, tweedimensionale personages. Het opvallendst aan de controverse rond La La Land is echter dat de keuze voor een musical op zich al opriep tot sterke voors en tegens. Om iets te vinden van een musical anno nu moet je je als kijker kennelijk durven uitspreken over je idealen.

Dat maakt de musical als vorm bij uitstek geschikt om de culturele sector een beetje uit te dagen. Ook in het kleine Nederland heerst een competitieve sfeer onder creatieve makers. Er worden constante topprestaties geëist met meetbare impact. Talent flitst in Instagram-posts aan ons voorbij op weg naar succes, één voor één als auto's op de snelweg naar Hollywood. Hadden zij er voor gekozen om met elkaar mee te rijden dan was de reis misschien aangenaamer, maar het hele punt is juist dat iedereen de reis alleen maakt.

Toch is er wel een alternatief voor de individuele prestatie, dat met C-SECTION, THE MUSICAL wordt onderzocht. Wie zich over dit collectieve initiatief uitspreekt wens ik de sterke meningen van de recensenten van The New Yorker: "They all look like they're really enjoying this—am I supposed to be enjoying this, too?" of "Catch the film on the largest screen you can find, with a sound system to match". Een middenweg bestaat niet.

Brenda heeft ons eind mei geïnterviewd naar aanleiding van onze onderstaande statements. Deze zijn te beluisteren via Soundcloud; www.soundcloud.com/c-section-the-musical

Bob KvH

bob_kvh@hotmail.com | www.bobbiboi.com

[werk A]

Vanuit autobiografische aspecten en persoonlijke verlangens creëer ik beeld dat onderwerpen als seksualiteit, het masculiene en mijn alledaagse aankaart. Dit manifesteert zich in fotografische werken en BobbiBoi. BobbiBoi is een door mij gecreëerd merk, waarmee ik speel met de commerciële modewereld en tegelijkertijd afstand houd tussen mij en mijn praktijk. Door herhaling van fotografische werken op verschillende media/producten bevraag ik zowel de economische waarde als het aura van het beeld.

[werk B]

Institutionele presentatievormen en strategieën uit de luxe mode- en kunstwereld kaart ik aan door middel van het gegeven 'façade'. Het onderwerp façade komt ook weer terug in het beeld zelf, werk A.

[werk C]

Werk A en B zijn nodig om toeschouwers te creëren. Naast dat ze op zichzelf belangrijk zijn hebben ze ook een dienende rol voor toeschouwer C. Toeschouwer C is zich bewust van de aanschouwende toeschouwers en behandelt ze als vorm.

[toeschouwer A] Bekijkt het afgebeelde.

[toeschouwer B] Ziet hoe werk A wordt beïnvloed door de presentatievorm.

[toeschouwer C] Is zich bewust van hoe toeschouwer A en B kijken.

Dagmar Marent

dagmar.marent@gmail.com | www.dagmarmarent.com

De principes die ik hanteer en bevaag, zijn die van de schilderkunst. Om iets te zeggen over de schilderkunst, moet ik ook afstand kunnen nemen, dus gebruik ik verschillende media. Ik licht specifieke principes uit. Het behandelen of ontleden van een schilderij geeft mij het gevoel dat ik mijn schilderijen als patiënten kan zien. Zo laat ik bij C-section onder andere een schilderij zien dat ingesmeerd is met een modern mummiebalsem.

Schilderen is een proces van toevoegen en weghalen, waarbij zowel op het oppervlak als daarbuiten residu's ontstaan. Chemische processen van een schilderij gaan door nadat de maker er de laatste hand aan gelegd heeft. Wat ik direct kan waarnemen zijn de afgeleiden of residu's van deze processen: tijdelijke uitkomsten van handelingen.

Wat is dan een residu (nog) en wat betekent het voor mij? Hoe kan ik er mee omgaan? Hoe kan ik werken met iets dat ontstaat als bijkomstigheid?

Als een schilderij met een bepaalde intentie gemaakt wordt, liggen betekenis, handeling en techniek opgeslagen in het werk. Door tijdsfactoren wordt dat wat opgeslagen is enerzijds aan het zicht onttrokken in de gelaagdheden en anderzijds blootgelegd als zichtbaar residu. Bij dit proces raakt een deel van het beeld letterlijk uit het zicht. Restaureren is een methode om een (schijnbare) oorsprong weer terug te krijgen, deze behandeling zegt veel over de waarde die wij aan een werk toekennen.

Kunnen we het residu als uitkomst zien van een proces, zonder de noodzaak om het terug te brengen naar zijn oorsprong?

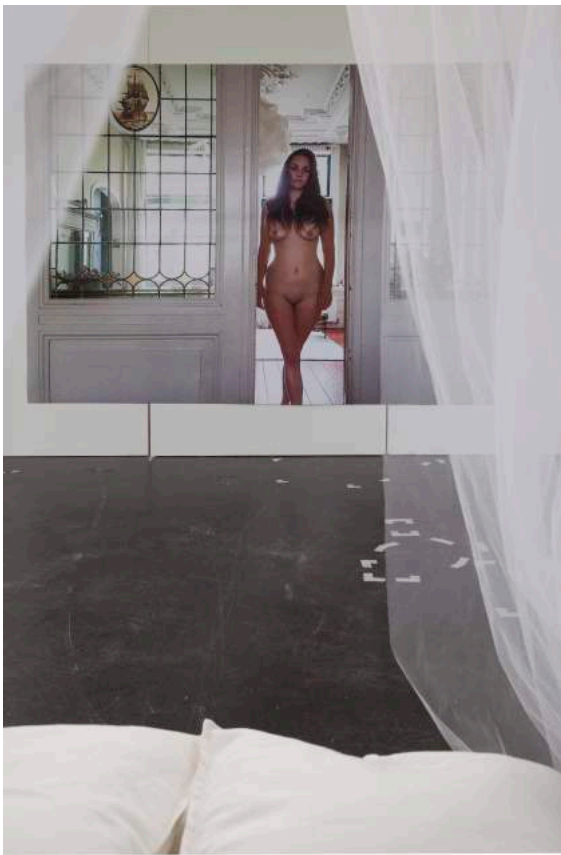
Daniel Arthuis van Hillo

daniel.v.hillo@gmail.com | www.studiopeco.com | 06-52834239

Wat betekent het om het meest succesvolle dierlijke ras ter wereld te zijn? In de ogen van de mens geeft dat reden om neer te kijken op de dingen en de dieren. De mens ziet zichzelf als verheven vanwege zijn superieure positie en vernoemt dit tijdperk naar zichzelf; het Antropoceen. Deze elite positie hebben wij te danken aan verschillende intersubjectieve constructies van de mens, constructies als religie, politiek, en economie.

Binnen mijn atelier doe ik onderzoek naar het mens-zijn en pel ik langzaam alle lagen weg om te zien wat er overblijft van onszelf. Hoe dicht staan wij bij onze natuur? Niet langer lach ik om video's waarin dieren zich als mensen gedragen, maar zoek ik op hoe erg mensen op dieren lijken. Ik wil nieuwe definities zoeken van het mens-zijn, dus besloot ik dit op een gewelddadige manier te onderzoeken door ideeën een fysieke vorm te geven. Deze fysieke vorm is David Hoack, hij is mijn crash dummy en katalysator binnen mijn onderzoek. Ik laat hem met de ideeën van de wereld botsen, verzamel daarna de gegevens en analyseer de resultaten uit de crash.

Mijn medium hiervoor? De fotografie. Ik kan namelijk keihard liegen met fotografie en archieven aanleggen die nooit hebben bestaan. David Hoack (1940-2018) bestaat echter al in de geest van de mensen en speelt met geloofwaardigheid, kennis en de geschiedenis. Twijfel is dus mijn cadeau aan de toeschouwer. Twijfel over niet alleen David zijn bestaan, maar ook over uw eigen standpunten rondom levensbeschouwing, moraal/ethiek en het collectieve geheugen. David Leeft!

Deen Karreman

deenkarreman@gmail.com

Negen keer en dan nog eens. Negen keer en dan nog eens. Negen keer en dan nog eens. Negen keer en dan nog eens. Negen keer en dan nog eens. Negen keer en dan nog eens. Negen keer en dan nog eens. Negen keer en dan nog eens. Negen keer en dan nog eens.

Ik laat me zien. Ik laat je zien. Kom dichterbij. Kijk me aan. Kan je voelen wat ik voel? Durf jij je over te geven aan wat je denkt te zien? Zoals ik me overgeef aan jou. Hou me vast. Dit is wie ik ben. Ik ben naakt maar dat lijkt jou niets te doen. Jij bent daar wanneer ik dat wil. Ik zie het lampje branden, tot je sluit. Schaamteloze schaamte is wat volgt. Kan je verder kijken dan mijn naakte lichaam?

Sluit. Open opnieuw. Voor mij. Voor mij. Sluit. Open opnieuw. Open opnieuw. Voor mij. Sluit.

Jij neemt de leiding en de sensor volgt. Je bent ongrijpbaar. Ik zou het bijna kunnen aanraken. Iedereen mag alles zien maar toch ziet niemand dit. Ze zien alleen wat de spiegel ziet die omhoog klappt wanneer er voldoende licht naar binnen schijnt. Breng je lichaam dichterbij. Het moment wordt vastgelegd. Jij neemt me mee in de wereld van jou. Wat wil je me laten zien? Luister naar mij. Ik laat je niet los. Draai je lichaam voor de zoeker. Draai je naar mij.

Sluit. Open opnieuw. Voor jou. Voor jou. Sluit. Open opnieuw. Open opnieuw. Voor jou. Sluit.

Emmy Vollaard

hkjevollaard@gmail.com | i: emmy.vollaard

Mijn praktijk groeit vanuit het verlangen de gelaagde gedachtewereld en worstelingen van iemand met een eetstoornis te tonen. De drang naar controle, de haast ritualistische dwanghandelingen en regels, het streven naar leegte zodat er geen emotie is om de zelfbeheersing te doorbreken. Vertrekpunten hierin zijn mijn eigen ervaring met anorexia nervosa en een oneindige fascinatie voor het verborgen en vaak onnavolgbare deel van de menselijke psyche.

Ik onderzoek hoe ik zowel beeldend als met taal constructies kan maken waardoor er een mentale ruimte in de fysieke ruimte gecreëerd kan worden. Een plek waarin tijdelijk de afstand tussen de complexe wereld van de eetstoornis en de omstander overbrugd wordt. Hierin wil ik territoria met elkaar in contact brengen en knelpunten, pijn en schaamte zichtbaar maken. De één voor een moment in de wereld van de ander laten bestaan en betrekken in de verwarring.

In mijn meest recente werk neemt de constructie de vorm aan van een installatie met sculptuur, video en performance. Deze drie elementen vertegenwoordigen ieder een ander aspect van het begrip ascense; het herhaaldelijk overschrijden van eigen grenzen in lichaam en geest en restricties op eigen hartstochten toeleggen om zo zuiver, leeg en perfect mogelijk te worden.

Esther Schaminée

esther@eeschaminee.nl | www.fishandbird.eu

In mijn werk vertrek ik vanuit de noties co-productie, perceptie, taal en vertaling. Ik initieer ontmoetingen op het grensgebied tussen kunst en wetenschap, daar waar ze elkaar (on)opgemerkt raken. Ik organiseer uitwisselingen met wetenschappers en pas wetenschappelijke principes en methodes toe. Daarmee bevraag ik de exactheid binnen de wetenschap en toon haar zintuiglijkheid. Een feit is altijd wat toevallig; dat laat voor mij de kwaliteiten van kwetsbaarheid en twijfel zien. Wat als de wetenschapper enkel getoond wordt in 'speech act', voortgaand op Roland Barthes, in de spraakhandeling zelf? Op deze manier wordt onderzoek een co-productie, en de ander een co-auteur; kennis sluit zich op die manier niet af, maar blijft altijd in dialoog.

Tijdens C-Section The Musical wil ik een ontmoeting letterlijk plaats laten vinden tussen de wetenschap en de kunst. Ik geef zes wetenschappers vanuit verschillende disciplines (geohydrologie, archeologie, ornithologie, ecologie, religiewetenschap, kunsthistorie) een plek in de musical waarin ze veldonderzoek doen, en daarmee de musical als 'case study' inzetten. Alle wetenschappers zullen één dag werken, en zo elkaars bevindingen opvolgen, herzien en/of bevestigen. De bevindingen zullen leiden tot een publicatie.

Het belang van co-productie en van tonen in de vorm van een 'speech-act', heb ik in de musical onderstreept vanuit mijn positie als dramaturg.

Fatima Beker

contact@fatimabeker.com | www.fatimabeker.com

Waarom moeten die tegels helemaal schoon zijn en mag er geen onkruid tussen groeien? Waarom noemen we het onkruid? Of beter gezegd waarom is de betekenis van onkruid: ongewenste planten. Het recht dat wij nemen en ons belangrijker voelen dan al het andere, het conflict dat daarmee ontstaat. Dat heeft me altijd al gefascineerd. Het conflict tussen de tegel en het "onkruid".

In onze huidige verhouding tot de natuur benoem ik de natuur als een product ten behoeve van de mens. Zijn we hierdoor gaan leven in een namaakwereld en wat doet deze gereproduceerde omgeving met ons? Verandert hierdoor onze blik op de werkelijkheid of is dit onze nieuwe werkelijkheid?

Ian Skirvin

prelesio@gmail.com | www.ianskirvin.com

Hoge gang geleid door nauwe wanden. Deur. De aanwezigheid van een indringer. Ramen openen zich tot muren. Gehoorzaamheid. Beweeg minimaal. Nog minder. Ik aanschouw het proces. Ik luister af. Ik wil dat je ziet dat ik zie. Mijn huid, gespannen over een bestaande.

Jesse Verweijen

jesse.verweijen@gmail.com | www.jesseverweijen.com

Ik heb moeite met het leven. Ik vind het saai, onbevredigend en langdradig. Ik zoek omgang met het leven, die ik vind in verrassing. Dingen die kloppen, die zijn zoals ik verwachtte, of die blijven zoals ze zijn, die bevallen me niet; die zijn niet verrassend. Ik probeer met mijn werk mezelf te verrassen; mezelf te bevestigen dat er genoeg is dat de moeite waard is.

De afgelopen jaren heb ik besteed aan het maken van dingen, zonder daar ooit echt door verrast te worden. Het grote probleem met het maken van een ding, is dat een ding op een gegeven moment af is. Af, dat is iets waar ik vanaf wil. Af impliceert een statisch, gefixeerd punt in de tijd dat we vast kunnen houden. Maar tijd is alleen maar zichtbaar in verandering, en verandering is noodzakelijk. Daarom ben ik een half jaar geleden gestopt met het maken van dingen.

Wat ik doe is situaties scheppen waarin incidenten kunnen plaatsvinden: een wereld maken waarin ik verrast kan worden door die wereld. Ik maak die wereld voor mezelf. Als iemand iets heeft aan of met die wereld dan is dat leuk, maar het is nooit het uitgangspunt. Als dat betekent dat niemand ooit iets van mijn hand ziet, doet er niet toe. Of iemand ooit iets ziet wat ik maak, doet er niet toe. Of ik ooit iets maak waar een ander iets mee heeft, doet er niet toe. Laat me met rust.

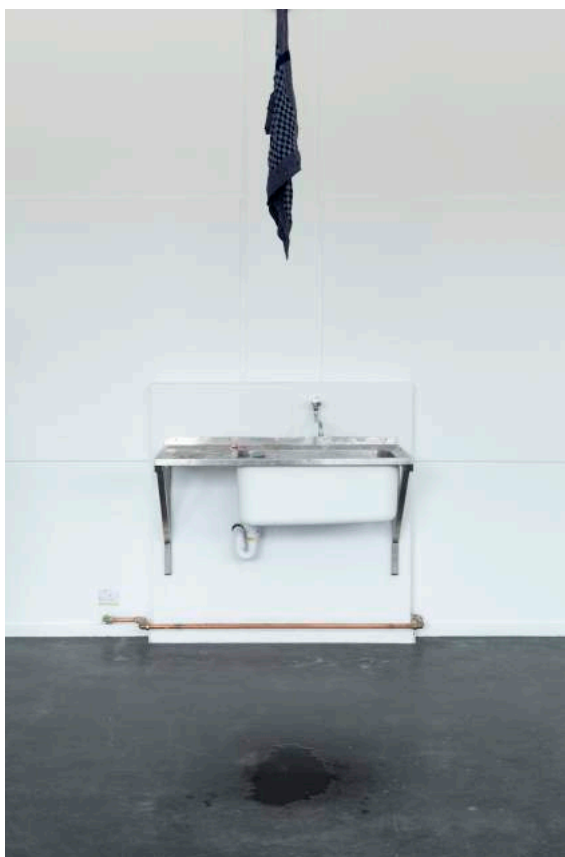
Josine Vissers

mail@josinevissers.com | www.josinevissers.com

Onze media bevatten een oneindige stroom aan informatie en beeld, waarin eenzijdige, angstige, luchtige en geënceneerde beelden worden gescript, die ideologische posities en stereotypen vertegenwoordigen. Deze beelden bevatten verborgen agenda's en doordachte marketingstrategieën.

In mijn praktijk onderzoek ik hoe vrouwbeelden en de verhoudingen tussen mannen en vrouwen in deze context worden ingezet. Hoe gebruiken online *influencers* en media hun invloed? Wat voor ideaalbeeld schetsen ze? Waaraan moet je als vrouw voldoen? Wat zijn de strategieën die toegepast worden en welke beeldtaal wordt er gebruikt? Wat is er nog echt of puur? Kunnen we dat überhaupt nog weten?

Ik maak beeld- en audiocollages om aspecten van dit ideologische construct te onderzoeken. Ik ontleed dit door er specifieke woorden, zinnen en beelden uit te halen. De beelden en teksten zijn tegenstrijdig – het zit hem in de heftigheid ofwel in de gepolijste leefstijl – waardoor er een gemeenschapsgevoel wordt opgeroepen. Door middel van deze collages belicht ik deze tegenstrijdige aspecten en vergroot ze uit. Hiermee wil ik de toeschouwer laten voelen hoe nietszeggend en oppervlakkig deze beelden zijn en hoe ze worden gebruikt voor het effectbejag. Door mijn werk probeer ik niet alleen de taal en het beeld te ontrafelen, maar er ook duiding aan te geven.

Kevin de Vries

kdv93@live.nl

‘Ik ben geen kunstenaar.’ Wat weer net iets té typisch is om te zeggen. ‘Ik heb de kunsten nodig om te doen wat ik wil doen.’ Dit is ook zo’n uitspraak die meer dient als indekking, disclaimer, dan werkelijke overtuiging. Het zijn overigens wel mijn uitspraken en het is op dit moment het eerste waar ik aan denk te noteren. Voor de zekerheid: de tweede uitspraak is onjuist, omdat ik niet noodzakelijk denk dat ik de kunsten nodig heb om mijn werk te maken. Het is wel waar het een plek vindt te bestaan en mogelijk ook geaccepteerd wordt.

Ik wil ontregelen, soms een beetje plagen, en vooral ook een licht schijnen op systemen en structuren die al aanwezig zijn in mijn directe omgeving. Meer (vaak) niet. Ik spreek nauwelijks wat uit in het werk; hoogstens benoem ik dat wat er toch al is. Ik maak een wispelturige, maar juiste, klok om de verstreken tijd van de ‘wachtkamer’ te benadrukken en het eventuele ongemak te versterken. Ik laat via een versterker horen hoe de ramen van een ruimte de afgelopen herfst en winter open en dicht werden geslagen door de wind. Ten derde presenteer ik twee werken die ik aan de start van het eerste jaar op de academie heb gemaakt. Zonder definitieve uitspraak, alleen maar een suggestie.

Liridon Xhema

liridonxhema@gmail.com | www.liridonxhema.com

Ever since I was young, I faced the unwritten rules of our society. How a woman or man should look. How we need to act and what we should keep to ourselves. It created a limitation for me on how I see myself. This struggle went on for years until I saw that there are more options than to follow the media-made rules. It allowed me to explore my identity, who am I as a person and who do I want to become? It allowed me explore my gender; I am a man but do I conform myself to these standards of what a man should be? What aspects of being feminine would define me? For me, this is an ongoing exploration of what (gender) identity could and can be.

This life story is reflected in my work. In my work, I explore these aspects of my life. What does it even mean, gender, being a man or a woman, how is identity visualized? By using fashion, character creation and performance art, I explore these aspects. It's an endless play on life and sharing my vision of how it could be. These moments that I share with other people are intimate ones because we share our vision and beings.

Lisanne van Brakel

lisannevanbrakel@hotmail.com

Eerst denk je dat je niets hebt met een stuk papier, totdat het stuk papier tot leven komt. Het materiaal geeft je een duwtje in de rug, waardoor je om wilt kijken. Achter je staat *Equine*, een paardachtig wezen dat bestaat uit een mens en een object van papier. Je denkt iets van een afstand te herkennen, maar door er contact mee te maken leer je het kennen. Deze transformatie van een (voor)oordeel fascineert me. Het openstaan voor een andere benadering is een belangrijk inzicht dat ik graag wil doorgeven.

Ik probeer dit te doen door het object als een maatje te beschouwen en in beweging te brengen met mijn lichaam. Hierdoor ontstaat een wisselwerking tussen ratio en intuïtie, een spanningsveld rondom het benaderen van *Equine* als mens of als dier.

Equine is een combinatie van de verbondenheid met materie en observaties uit de natuur. Alles beschikt over een eigen karakter, maar het ene karakter laat zich eerder beïnvloeden dan het andere. Wat kun je leren van een paardachtige die linksaf gaat terwijl jij rechtsaf wilt? Wie ben jij in een ontmoeting met *Equine*?

Lotte van Gestel

lottevangestel@hotmail.nl

Een wandeling, in alle rust en met een flinke fysieke inspanning, een moment voor goede gesprekken en tot nieuwe inzichten komen. Hoe langer je wandelt, hoe meer de aandacht uitgaat naar de fysieke inspanning van het lopen zelf. De ene voet voor de andere zetten. De ene voet voor de andere. Deze staat van zijn vind ik interessant omdat je meer in je lichaam zit en daardoor dichterbij je gevoel komt. Er komen bijna onontkoombaar nieuwe gedachten en emoties naar boven.

Ik merkte dat ik tijdens wandelingen informatie anders verwerkte en op die manier anders naar de wereld keek. In onze tijd krijgen we elke dag veel, vaak te veel, informatie te verwerken. Niet alleen woorden en beelden, maar ook elke lichtval, elk geluid, elke windvlaag of emotie. Komt deze informatie anders binnen bij een fysieke activiteit?

Tijdens de musical creëer ik een situatie om de toeschouwer fysiek uit te dagen. Je staat op een onstabiele vloer. Het kost moeite om constant in balans te blijven. Dit wekt een gevoel van kwetsbaarheid op. Onderdeel van deze installatie is een voordracht van Nine Postma. De toeschouwer hoort een tekst aan tijdens deze balansoefening. De woorden komen daardoor heel direct binnen. Het is een experiment in informatieverwerking waarmee ik de toeschouwer uitdaag om met zowel fysieke uitputting als onzekerheid om te gaan. Wat doet deze ervaring met hoe je deze informatie binnenkrijgt?

Marissa Schijf

marissa_schijf@hotmail.com | i: marisdisk

Fietsbellen, kleefgewichtjes en rondellen,
Vormen het karakter van de straat.
Ritmes, patronen en structuren,
vormen ons 'gewone' alledaagse.

Voeg ik waarde toe,
aan dat wat loos leek.
Vind ik niet alleen de weg,
maar ook haar verloren vondsten.

Om me heen verzamelen verhalen,
Verhalen gedragen door spullen.

Een verzameling van schoonheid,
Een verzameling van verzamelingen.
Een verzameling van mij.
Ik zal ze laten zien.

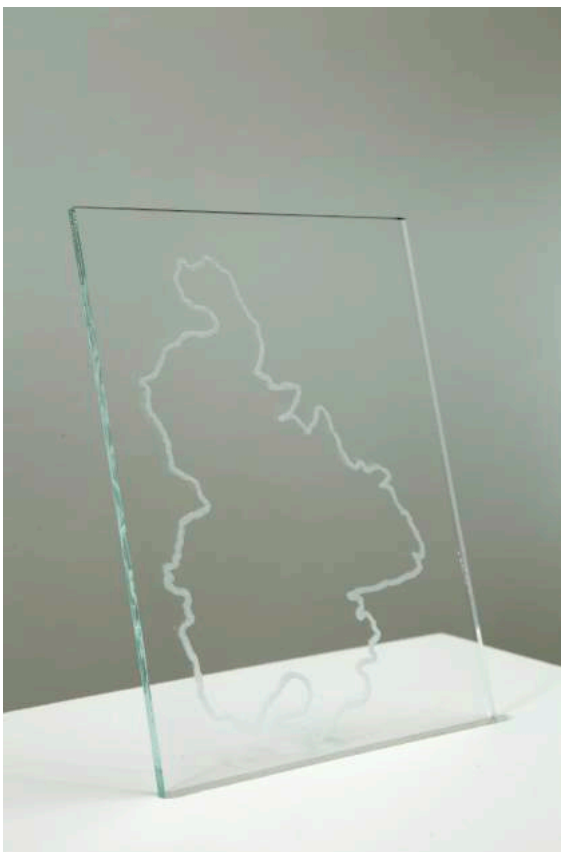
Marko Štetić

markostetic@gmail.com | i: markostetic

Ik ben een geëngageerd kunstenaar, waarbij ik de rol aanneem van een modeontwerper en modemerik.

Als ontwerper creëer ik objecten die gedragen worden door zwarte vrouwen die daarbij zowel als ‘model’ en als ‘(etalage)pop’ fungeren. Als kunstenaar spreek ik mij uit over de rol van het fenomeen ‘Black Beauty’ binnen de hedendaagse westerse mode- en beautywereld. Mijn draagbare objecten refereren aan het flirterige beeld dat fashion oproept, maar bevragen tegelijkertijd op een kritische manier het construct rondom ‘fashionmaking’.

Bij de eindpresentatie toon ik een installatie waarin ik mij uitspreek over de verantwoordelijkheid van de ontwerper en het modemerik omtrent zwarte modellen en hoe ethische en onethische beeldvorming in de geschiedenis daarin een rol spelen.

Maud Nederkoorn

maudnederkoorn@gmail.com

Er zit een beschadiging in de muur. Het is een groot, plat vlak, met een grillige rand. Toen ik deze vorm voor het eerst zag, herkende ik er mijn eigen handschrift in. Ik heb de vorm opgemeten en de doorsnedes kwamen steeds uit op hele getallen. De beschadiging is 1280 millimeter breed en 650 millimeter hoog. Betekent dit dat de beschadiging met opzet is gemaakt? Hoe is het ontstaan? Is het belangrijk om de originele gebeurtenis terug te halen om de waarde van het achterblijfsel te zien?

De beschadiging – het achterblijfsel – is een spoor. Het spoor geeft een inkijk in dat wat er is geweest, wat heeft plaatsgevonden op deze plek. Het is een fysieke herinnering. Het spoor roept verbeeldingskracht op van de toeschouwer, omdat de handeling die het spoor heeft gecreëerd niet te herleiden valt.

Herinneringen worden gekleurd door onze subjectiviteit, onze persoonlijke gevoelens en ervaringen. Deze subjectiviteit heeft grote waarde voor mij, daarom leg ik in mijn presentatievorm de nadruk op de poëzie en de gevoelswaarde van het spoor. Met mijn werk bied ik ruimte aan de toeschouwer om zijn of haar eigen gedachten daarop te projecteren.

Max van de Meulengraaf

maxmeulengraaf@gmail.com | www.maxvandemeulengraaf.eu

Materiaal is een gegeven. Het omgeeft ons en het is onderdeel van alles om ons heen. Ik merk dat materiaal altijd nog iets anders moet zijn dan zichzelf, want het materiaal wordt benoemd als het voorwerp wat ervan gemaakt is. Materiaal wordt niet op zichzelf bekeken. Er moet altijd nog iets van gemaakt worden. Bijvoorbeeld: je noemt een keramieken kopje 'een kopje' en geen keramiek. Hierdoor ervaar ik een afstand tussen materiaal en mijzelf. Deze afstand wil ik overbruggen.

Ik ben benieuwd naar de verhouding tussen het materiaal en mijzelf, en hoe het mij beïnvloedt. Als ambachtsman zoek ik deze verhouding op door met het materiaal te werken. Je leert het materiaal pas werkelijk kennen door er ervaring mee op te doen. Omwille van het materiaal, moet het naar beste kunnen, en zonder gemakzucht, bewerkt worden. De bewerkelijkheid en onzekerheden van materialen geven me steeds nieuwe mogelijkheden en uitdagingen om te blijven maken.

Mijn werk bestaat voornamelijk uit keramiek, en moet ervaren worden door middel van een performance. Ik wil je erop attent maken dat dit materiaal je beïnvloedt. Ik begeleid je naar mijn werk met een stille simpele daad, zoals zitten bij, en lopen naar het werk. Net zoals tijdens het maken doe je zo zelf ervaring op met dat materiaal. Hierbij vraag ik de deelnemer om aandacht te geven aan de keramiek, zodat de verhouding tussen materiaal en deelnemer bewust wordt opgezocht. Het materiaal gaat leven door de performatieve handeling en vraagt om betrokkenheid.

Meike Kurella

meike.kurella@gmail.com | www.meikekurella.com

Het spel dat wij spelen gaat over macht: mijn macht tegenover jouw kwetsbaarheid en vice versa. Wie het spel weet te spelen is in staat om de waarheid van de ander te manipuleren.

Ik ben de secretaresse die in verschillende aktes van C-Section, The Musical de regie voert over de wachtende toeschouwers. Ik sta in dienst van de musical om de individuele toeschouwers tot één grote of meerdere kleine groepen te vormen. Binnen mijn performance zweef ik figuurlijk boven de alledaagse situatie van het wachten. Vanuit mijn observaties speel ik op het moment in, om de sociale verhoudingen te onderzoeken. De situatie van het wachten is vertrouwd, maar wordt in deze context vervreemd geënceneerd. Alle aannames en gedragscodes worden weggenomen en er worden nieuwe (ir)rationele regels gesteld. Er is geen keuze in hoe een ieder zich gedraagt, omdat ik het opleg. Daarin wordt duidelijk dat mijn macht net zo verzonnen is als jouw kwetsbaarheid. Ik laat jou daardoor actief naar jouw houding ten opzichte van een ander kijken en op situaties reflecteren, waarin autoriteit ons gedrag beïnvloedt.

Vanuit mijn rol als regisseur bewaak ik de artistieke lijn van C-Section, The Musical. Mijn doel is dat 27 sterke individuen opgenomen worden in een groter geheel, waarin allebei de partijen hun eigen voorwaarden kennen.

Melissa van Venrooij

melissa.van.venrooij@hotmail.com | www.melissavanvenrooij.tumblr.com

“De slang is een geniepige, waarheids-sprekende leugenaar die cirkels in mijn veld maakt”

De slang is over het algemeen de slechterik in de Bijbelse verhalen, waar toen alles mis ging. Maar voor mij is de slang ook het goede. Hij kan behulpzaam zijn in het confronteren van de werkelijkheid. Hij symboliseert de complexe relaties uit mijn jeugd met de jeugdzorg en met mijn moeder, waarvan ik als kind langzamerhand wist dat zij nooit mijn moeder kon zijn.

Jeugdzorg kwam binnen als een vijand en ontnam mijn moeder haar rol. In mijn kindertijd begon ik de keuzes van jeugdzorg steeds beter te doorzien en vervreemde ik van mijn moeder. Deze wisselingen van rollen, van leugens en waarheden, feiten en ficties onderzoek ik actief in mijn werk, waarbij de slang als een attribuut de verschillende perspectieven vertegenwoordigt waarmee ik naar situaties probeer te kijken.

Binnen mijn werk neem ik de rol van de jeugdzorg, mijn moeder en mijzelf aan. Ik wil de afstandelijke relatie met de jeugdzorg in het archief weergeven en bij het slangenkabinet wil ik de zorgzaamheid aankaarten. Hierbij speel ik ook met de commerciële marktwaarde van een eindexpositie door middel van adoptie. Ik wil hetzelfde systeem gebruiken als de jeugdzorg: je werk loslaten en de toeschouwer een kleine vijand meegeven, zodat zij hun geniepige cirkels voort kunnen zetten.

Mirjam Withaar

mirjamwithaar@gmail.com | www.mirjamwithaar.nl | 06-52189832

Om mij heen zie ik in menselijke omgang een grote mate van onverschilligheid. Het niet volwaardig kiezen voor een persoon, een gebrek aan aandacht in kijken en luisteren. De keuze om je op één mens of ding te richten blijkt een grote opgave.

Juist in het kiezen zie ik de mogelijkheid van een aandachtige houding, je zondert het één van het ander af, waardoor het meer waarde krijgt. Mijn vraag is onder welke omstandigheden aandachtigheid zich in menselijke omgang kan manifesteren? Hoe creëer je een situatie waarin betrokkenheid wordt gegenereerd?

Zorgzame handelingen en het proces van maken spreken van toewijding en aandacht. Het is het soort contact waarbij je iets geeft, maar ook een bepaalde mate van overgave terugvraagt. Door performances uit te voeren waarin ik fysiek betrokken raak bij de ander wil ik die aandachtigheid terugbrengen en zichtbaar maken. Bijvoorbeeld in het werk ‘Mag ik je handen?’, was ik langzaam en met zorg de handen van willekeurige toeschouwers met zelfvervaardigde zeep. De keramische objecten die ik daarbij gebruik – grote schalen, schenkkannen – krijgen daarbij de rol van het dragen en doorgeven en worden geactiveerd door de performance.

Nika van Woenzel

nikavanwoenzel@hotmail.com

In mijn werk ben ik op zoek naar vormen om dichterbij mensen te komen en zo een verhouding of relatie tussen ons te creëren. Deze wens is ontstaan toen mijn werk uit tekeningen en schilderijen bestond en ik meer wilde dan dat de toeschouwer alleen naar mijn werk zou kijken. Ik miste een intimiteit met de toeschouwer. Dit ben ik gaan zoeken in één op één contacten en performances. Door vertrouwen en aandacht, maar ook door onzekere of onbepaalde situaties probeer ik oprechtheid en gevoeligheid in dit contact te laten ontstaan.

Ik vind het interessant hoe ik door deze vorm van contact de sociale verwachting onderuit kan halen en de heiligheid van iemands persoonlijke ruimte kan bevragen. Daarnaast vind ik de betrokkenheid zelf tussen de toeschouwer en mij, die hierbij ontstaat, ook erg belangrijk. Het gaat er in die zin ook om, om gewoon samen met iemand te zijn, dat je even dichterbij iemand kan komen en niet in een standaard, sociaal verwachte vorm van omgang terecht komt.

Deze wens voor de samenkomst van de ander en mijzelf probeer ik nu ook te verwezenlijken in tekeningen. Hiervoor ben ik op zoek naar hoe ik de oprechtheid en gevoeligheid, die van belang zijn in het contact met de ander, kan vinden in het maken van tekeningen. Ik wil als het ware samenkomen met het getekende of het materiaal waarmee ik werk. Zo wil ik achterhalen hoe en of ik de waarde van het contact ook kan bereiken met de tekening.

Nine Dieuke Postma

nine.dieuke.postma@gmail.com

Wat is de toekomst van kunst en cultuur? Ik onderzoek de verhouding tussen grote maatschappelijke vraagstukken en het kunstdiscours. Daarbij begin ik vanuit observaties, waarbij ik vergelijk hoe verschillende posities zich verhouden tot eenzelfde kwestie. Vervolgens neem ik een positie in die niet mijn eigen positie is.

Ik verplaats me als kunstenaar in de rol van beleidsmakers en bevrage de manier waarop hun beleid invloed uitoefent op de kunst. Dat beleid legt vaak de nadruk op het economische nut van de kunst. De kunstenaar wil duidelijk maken dat zij autonoom is, niet in dienst van iemand werk maakt of wil maken. Hoe kan een kunstenaar in dat spanningsveld haar plaats in de maatschappij bepalen en vervolgens opeisen?

Waar ikzelf als beleidsmaker optreed, laat ik de toeschouwer de rol van kunstenaar aannemen. De toeschouwer moet zichzelf staande weten te houden tussen de instabiele ruimte die ik neerzet in samenwerking met Lotte van Gestel en het betoog van de beleidsmaker, waarin gevraagd wordt om een mentaliteitsverandering.

Met mijn werk laveer ik tussen sympathie voor de preciaire, maar soms ook navelstaarderige positie van de kunstenaar, en de economische, vaak kortzichtige visie van de beleidsmaker. Ik toon begrip voor beide posities en wil daarmee het conflict tonen door de toeschouwer deelgenoot te maken, zonder er direct een oplossing voor aan te dragen.

Renée Bus

bus.renee@gmail.com

Ik verklaar dat men onderdanig moet zijn zodat een ander een handvat heeft om een werk te kunnen begrijpen, dat beeldende kunst altijd in woord moet eindigen en dat iedere handeling die een ander mij beveelt volstrekt achterhaald is en ik die niet wil uitvoeren.

Welke Idioot heeft dan ook het Artist Statement bedacht?

Het doet afbreuk aan de eigenheid van een werk door het niet te laten zijn. Dit beestje kun je niet bij zijn naam noemen, net als dat een beeld geen woord hoeft te zijn, een Kunstenaar zijn werk niet hoeft te verantwoorden en een drol geen wc-pot nodig heeft.

Shelby Visser

shelbyvisser@gmail.com | www.shelbyvisser.nl

I am an activist, an artist and a person who struggles with the unwritten social roles that the human kind of western society assigned to itself. A society that predicates the Oedipus against womanhood. Captured within a history full of uncertainties, unfair treatment and conflicts, contextual and relational. My work questions my identity and my intimacy, by exploring my own identity, gender, and sexuality. Showing the debate on how intimacy and identity may contrast the gender roles of the people around me through photography, film, text, lectures and debates. With this work, I have created an archive of my personal history by the use of symbolic formations that express the contextual identifications of womanhood altered by the male gaze. Emphasizing the fleshiness and the fragility of life.

As an artist, I play with the valuation of the image and its curious meanings. By questioning imagery, I propose to unveil what we'd rather conceal and start a debate with ourselves and our surroundings. Exposing a possible change for the cultural contexts in which we see and behave towards each other. Making visible what we tend to despise and ignore, sparks my interest, and has been key to what I stand for. My work activates different views out of different layers of society hoping to open up a space for ambiguity and contradiction carrying with it a transformative ideology.

Suzanne Alberts
suzalberts@gmail.com

Woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord
woord woord woord woord woord woord woord woord woord woord

Zsa Zsa
zsaszahessels@gmail.com | www.zsazsa.pink | 06-29020515

Laten we geloven in feit èn fictie.
Laten we de traditionele klassenstrijd in de maatschappij op losse schroeven zetten en waardering geven aan de ondergewaardeerde mens.
Laten we ons richten op mensen met kleur en een verhaal.
Laten we discussies voeren in een luchtige omgeving en openstaan voor de aannames van onze eigen denkwereld.
Laten we waarheden uit hoorbare roddels laten ontstaan, en de vervormingen tot een nieuw verhaal maken.
Laten we ons in wonderlijke wc-ruimtes terugtrekken en laten we alleen zijn met ons eigen lichaam en onze eigen geur en kleur.
Laten we het moment koesteren waarin we onze gedachtes los kunnen laten en onze fantasieën een eigen wereld kunnen vormen.
Laten we in elkaars wereld komen, want zonder jou leef ik alleen in mijn eigen wereld.
Laat onze (alter)ego's met elkaar de confrontatie aangaan.
Laat me jou mijn ongemakkelijkheden tonen zodat die van jou wat draagbaarder worden.
Laten we écht om ons heen kijken voordat we het onbekende uit het oog verliezen.
Laten we grenzen zoeken en ze rond maken.